

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

§ 29 i Loven af 30te Marts 1892 om Foranstaltninger imod Udbredelse af smitsomme Sygdomme er det bestemt, at Loven bortfalder den 1ste April 1900, medmindre en Friisforlængelse forinden gives. Justitsministeriet har nu ikke kunnet være i Tvivl om, at en Fornøelse af Loven maa anses nødvendig. Det kgl. Sundhedskollegium, hvis Betænkning man har indhentet med Hensyn til Spørgsmaalet om Forelæggelse af et Lovforslag om dette Emne i indværende Rigsdagssamling, har udtalt, at Loven i det hele og store har virket særdeles tilfredsstillende, og at det derfor vil være af største Betydning, at de paagældende Forrifter i det væsentlige bevare Gyldighed udover den nævnte Tidsgrense. Ministeriet formener nu, at den Fornøelse, hvorom der er Spørgsmaal, ikke bør indskrænkes til en simpel Forlængelse af Lovens Gyldighedsfrist, men at Tidspunktet maa anses kommet til at oversjøre dens Bestemmelser til en ny, ikke paa lignende Maade tidsbegrenset Lov, med de Ændringer paa enkelte Punkter, som de nu indhøstede Erfaringer lade fremtræde som ønskelige, og samtidig i selve Lovforslaget indarbejde de Bestemmelser vedrørende Lungetuberkulose, der ved Loven af 11te Maj 1897 bleve givne som et Tillæg til Epidemiloven, — for saa vidt og i det Omfang disse Bestemmelser i sig selv maatte anses for egnede til at gaa over i en endelig Lov om dette Emne. I saa Henseende skal man allerede her oplyse, at det kgl. Sundhedskollegium har udtalt, at den nævnte Lov om Lungetuberkulose har faaet ringere Betydning end ønskeligt, hvilket i sig selv beklagelige Faktum Kollegiet mener ihær at maatte tilskrive den Omstændighed, at intet obligatorisk Vagshyn ved Læger Landet over er foreskrevet, idet der først her igennem vil kunne opnaas Garanti for, at Sundhedsautoriteterne virkeligt og i betimelig Tid komme til Kundskab om de Dødsfald, der kræve en særlig Indgriben fra deres Side. Justitsministeriet maa nu i Virkeligheden ogsaa formene, at et almindeligt Raabud om et saadant Vagshyn ved Læger ikke alene vilde være af stor Betydning til den fulde Gennemførelse af Bestemmelserne i Loven af 1897, men ogsaa saa vel med Hensyn til at give andre af

Epidemilovgivningens Bestemmelser en Effektivitet, som de under den nuværende Ordning af Vagshynet tildels savne, som ogsaa med Hensyn til Mortalitetstatistikken vilde være i høj Grad i Sundhedsvæsenets Interesse; men paa Grund af de dermed forbundne store Bekostninger, der vilde komme til at paahvile saavel Befolkningen som Kommuner, har man dog haft overvejende Betænkning ved for Tiden at bringe en saa omfattende, heller ikke andetsteds almindelig Foranstaltning i Forslag.

Idet man i øvrigt med Hensyn til de i Forslag bragte Ændringer i den bestaaende Epidemilov skal henvisse til den vedføjede Oversigt, skal man vedrørende de enkelte af disse Ændringer nærmere bemærke følgende:

Til § 1.

Udeladelsen af Ordene „Løgstør, Nørre-Sundby, Silkeborg“ i 1ste Stykke, Linie 3 —4, er fremkaldt ved Loven af 7de April 1899, hvorved de nævnte Kommuner oprettes til Købstæder fra den 1ste Januar 1900 at regne, saaledes at de herefter vilde falde ind under „de andre Købstæder“.

Til § 2.

1) Tilføjjelsen (i 6te Stykke) af cerebrospinal Meningitis blandt de Sygdomme, der give Afgang til vederlagsfri Behandling, maa anses naturlig efter den Betydning, der nu almindeligt tillægges denne Sygdom, i hvilken Henseende ogsaa kan bemærkes, at en stor Mængde Kommuner allerede under Benyttelse af § 2, Stykke 7, have faaet Sygdommen medtaget under den vederlagsfri Behandling.

2) Tilføjjelsen i samme Stykke, hvorefter Vederlagsfriheden ikke bortfalder, fordi den stillede Diagnose viser sig at være fejlagtig, har man anset for rimelig, da det maa erkendes for ubilligt, at den, der er kommet paa Sygehuset i Tillid til, at Behandlingen ifølge Diagnosen var vederlagsfri, dog skulde være pligtig at betale for den forløbne Tid, naar Sygdommen viser sig at være af anden Art.